

Sygn. akt I C 263/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko (...) w C.

o zapłatę 1676,70 zł

I zasądza od pozwanego (...) w C. na rzecz powoda (...) w W.:

- odsetki ustawowe od kwotę 234,90 zł (dwieście trzydzieści cztery złote dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 11 października 2012 r. do dnia 5 marca 2015 r.;

- odsetki ustawowe od kwoty 1441,80 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści jeden złotych osiemdziesiąt groszy) od dnia 5 maja 2013 r. do dnia 25 lutego 2015 r.;

II w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III zasądza od pozwanego (...) w C. na rzecz powoda (...) w W. kwotę 647,00 zł (sześćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 617,00 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 263/15

UZASADNIENIE

W dniu 11 lutego 2015 r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wpłynął pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym z powództwa (...) w W. przeciwko (...) w C. o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 1676,70 zł z tym, że:

- kwotę 234,90 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2012 r. do dnia zapłaty,

- kwotę 1441,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 maja 2013 r. do dnia zapłaty.

Powód ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Referendarz Sądy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie do rozpoznania.

Pozwany (...) w C. w odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie powództwa w całości, w szczególności w zakresie kwoty należności głównej w wysokości 1676,70 zł, której część tj. kwotę 234,90 zł uiszczył na rzecz powoda przed wytoczeniem powództwa w dniu 29 października 2014 r., wskazując jednocześnie, że pozostałą część uiszczył po wytoczeniu powództwa w dniu 25 lutego 2015 r. Ponadto wnosił o nieobciążanie go kosztami procesu z uwagi na art. 102 kpc.

Powód potwierdził uiszczenie w/w wpłat w piśmie procesowym z dnia 28 sierpnia 2015 r., wskazując jednakże, że kwota 1441,80 zł została zapłacona tak jak wskazał pozwany, w dniu 25 lutego 2015 r., natomiast kwota 234,90 zł została uiszczona dopiero w dniu 5 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) w W. oraz (...) w C. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej łączyła zawarta w dniu 14 maja 2012 r. umowa nr (...) dostawy materiałów eksploatacyjnych – włókniny sterylizowanej, zgodnie z „zestawieniem asortymentowo – wartościowym” stanowiącym załącznik do umowy. Umowa obowiązywała w okresie roku od daty jej zawarcia. Szpital zobowiązany był zapłacić cenę za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury (umowa wraz z załącznikami k. 19-23) (...) w W. dostarczał towary zgodnie z zapisami umowy i wystawił z tego tytułu faktury VAT na łączną kwotę 1676,70 zł:

- nr (...) z dnia 10 września 2012 r. na kwotę 234,90 zł (termin wymagalności 10 października 2012 r.);
- nr (...) z dnia 4 kwietnia 2013 r. na kwotę 1441,80 zł (termin wymagalności 4 maja 2013 r.) (faktury VAT wraz z potwierdzeniami dostawy k. 24-27).

Szpital nie zgłaszał zastrzeżeń co do jakości towaru oraz formy i sposobu zapłaty. Wezwany pismem z dnia 9 lipca 2014 r. do dobrowolnej zapłaty, nie negując zasadności roszczenia, we wskazanym terminie nie zapłacił należności (wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 28-30).

Szpital po wytoczeniu powództwa w dniu 25 lutego 2015 r. należność wynikającą z faktury nr (...) z dnia 4 kwietnia 2013 r., zaś w dniu 5 marca 2015 r. należność wynikającą z faktury (...) z dnia 10 września 2012 r. (potwierdzenie przelewów k. 45, oświadczenie powoda k. 57).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest, co do zasady, bezsporny. Roszczenie zostało oparte na dokumentach w postaci faktur VAT, które nie były kwestionowane. Pozwany nie kwestionował tego, iż powód w ramach umowy dostarczył mu towar, jak też tego, że za niego nie zapłacił. Wskazał jedynie, że przed wniesieniem pozwu oraz w trakcie trwania niniejszego procesu spłacił całą należność główną. Okoliczność zapłaty należności w toku procesu została przez powoda przyznana w piśmie procesowym z dnia 28 sierpnia 2015 r. Wskazać jednak należy, że wbrew twierdzeniom pozwanego szpitala należność w kwocie 234,90 zł została zapłacona dopiero, jak przyznał to powód, w dniu 5 marca 2015 r. Dowód zapłaty kwoty 234,90 zł z dnia 29 października 2014 r., na który powołuje się pozwany, dotyczy należności wynikającej z innej faktury, na co wskazują zapisy polecenia przelewu: (...)Faktura, której zapłata jest przedmiotem niniejszego postępowania oznaczona jest numerem (...). Z tych względów Sąd uznał, że zapłata tej faktury nastąpiła w dniu, który przyznał powód tj. 5 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że strony łączyła umowa dostawy. Stosownie do art. 605 kc, przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny.

W niniejszej sprawie po stronie powoda (...) w W. ciążył obowiązek wytworzenia i dostarczenia rzeczy, natomiast pozwany (...) w C. był zobowiązany do odebrania rzeczy i do zapłacenia ceny. Dostawca spełnił zobowiązanie, zaś odbiorca odebrał rzeczy, lecz nie zapłacił za nie ceny w określonych fakturami VAT terminie.

Termin wymagalności roszczenia wskazany w fakturze VAT nr (...), a ustalony przez strony w umowie to dzień 10 października 2012 r., natomiast pozwany zapłacił należność za dostawę tego towaru dopiero w dniu 5 marca 2015 r., czyli po ponad 2 latach od dnia jego wymagalności. Natomiast termin wymagalności roszczenia wskazany w fakturze VAT nr (...) to dzień 4 kwietnia 2013 r., natomiast pozwany zapłacił cenę za dostawę tego towaru w dniu 29 października 2014 r. Obie zatem należności zostały zapłacone dopiero po wytoczeniu powództwa.

Zgodnie z art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. W świetle § 2 w/w przepisu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże, gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Natomiast zgodnie z art. 359 § 1 kc, odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu.

W niniejszej sprawie termin zapłaty należności upływał w terminach określonych w fakturach VAT. Skoro pozwany nie uiścił należności w terminie płatności, od dnia następnego należą się wierzycielowi odsetki ustawowe - zgodnie z art. 359 § 2 kc zw. z art. 481 § 1 kc.

Zapłata przez pozwanego roszczenia głównego nie pozbawia powoda żądania zapłaty odsetek ustawowych od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego, aż do dnia jego zapłaty, tj. spełnienia świadczenia, czyli w niniejszej sprawie odpowiednio od kwoty 234,90 zł od dnia 11 października 2012 r. do dnia 5 marca 2015 r. i od kwoty 1441,80 zł od dnia 5 maja 2013 r. do dnia 25 lutego 2015 r.

Uwzględniając powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od poszczególnych kwot należności od dnia wymagalności do dnia zapłaty, o czym orzeczono w pkt I wyroku, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalić, z uwagi na uiszczenie przez pozwanego całej dochodzonej i wymagalnej należności głównej, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Zgodnie z art. 100 kpc., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Mając na uwadze wyżej cytowany przepis, a także fakt, że pozew został wniesiony 11 lutego 2015 r. (data wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym), stwierdzić należy, że do zaspokojenia części dochodzonego roszczenia (należności głównej) doszło już po wniesieniu pozwu. W tej sytuacji przyczyną oddalenia powództwa w zakresie należności głównej było zaspokojenie całego roszczenia powoda przez pozwanego W związku z tym wniosek powoda o zasądzenia na jego rzecz od pozwanego całości poniesionych kosztów znajduje oparcie w art. 100 zd. 1 kpc. Koszty poniesione przez powoda wynoszą łącznie 647,00 zł, a obejmują opłatę od pozwu w kwocie 30,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego, z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, w kwocie 617,00 zł. Koszty zastępstwa procesowego zostały ustalone stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu, w którym powołał się on na treść art. 102 kpc. Przepis ten stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie nie ujawnił się wypadek szczególnie uzasadniony. Stwierdzić bowiem należy, że to niesumiennie i oczywiście niewłaściwe postępowanie pozwanego doprowadziło do zainicjowania procesu i powstania związanych z nim kosztów. Pozwany, z uwagi na swoje postępowanie, nie zasługuje więc na potraktowanie go w uprzywilejowany sposób, a w rezultacie na zwolnienie go z obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.